

mer, nemlig, at man, imod Thingets udtryffelige Bøtum, har fuldbendt Kjøbenhavns Fæltfæstning, saa at derom kan der heller ikke være Tvivl. Jeg tror altsaa ikke, at det er nogen Overdriivelse, det er ikke Andet end en Konstatering af Forholdene, at det i Grunden er Regjeringens Onske ikke at faae nogen regelmæssig Finansloov, forend den har sat disse to Forordninger igjennem. Der er jo ogsaa Udtalelser fra Regjeringens Chef, der ere gængsne officielt i „Berlingske Tidende“, saa at der ikke er nogen Tvivl om, at de ere korrekte, Udtalelser, der tyde paa, at man fra Ministeriets Side har i Sindet at holde Kampen gaende, indtil man har tvunget Folkethinget til at bøie sig paa de Punkter, Striden nu altsaa staar om, og i den sidste Tid har staaet om. Det er jo klart, at dette gjør Stillingen noget anderledes, end den tidligere var. Saa længe man kan hengive sig til den Illusion eller det Haab, at det virkelig er Regjeringens Erkjendelse, at den nuværende Tilstand er uholdbar og ødelæggende for Landet, og at Regjeringen virkelig, hvis den blot paa en nogenlunde konstitutionelt forsvaerlig Maade kunde det, da vilde se at komme tilbage til lovlige Tilstande, saa er Arbejdet paa Finansloven trods alle de Vanskeligheder, der kunde opstaa paa Grund af Fortiden, dog forholdsvis let. Men naar det er givet, naar man netop har Regjeringens Chæfs Udtalelser for, at der skal holdes ud, indtil Folkethinget bøier sig paa disse Punkter, da ser jeg ganske vist ikke nogen Mulighed for, at det Arbejde, der nu skal paabegyndes, kan føre til et virkelig frugtbart Resultat. Den ærede Minister har endog udtalt, at ved det kommende Valg vilde den Ting komme i Orden; altsaa paa denne Side af Valget vil der ikke komme Noget i Orden. Jeg vil blot dertil bemærke, skjøndt det næsten er overflødigt — det er sagt saa ofte, men det er maasse rigtigt at gjentage det — at i saa Henseende tager det høie Ministerium fejl. Der er ikke noget Folkething, hverken det nuværende eller det, der kommer efter Valgene, som nogenlunde vil godkjende de provisoriske Love eller gaa med til Regjeringens Forsvarsforanstaltninger, som ere trufne med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning imod Thingets Villie. Det er Noget, jeg med stor Sikkerhed kan sige, thi, hvis Vælgerne eller noget Folkething gjorde det,

vilde det ikke blot være en Østergivenhed paa enkelte Sager, men det vilde være en fuldstændig Døgivelse af dette Things konstitutionelle Betydning. Gaar Folkethinget først til at godkjende Foranstaltninger, hvortil det tvinges af den Politik, som denne Regjering fører, det vil sige planmæssig forsætte uregelmæssige Tilstande, saa er i Virkeligheden Retsgrundlaget kastet over Bord, saa er Muligheden for nogenlunde paa Grundlag af den Forsfatning, vi have, at bygge en virkelig sund konstitutionel Praxis, for Fremtiden udelukket. Selv hørtet fra, at det jo er Flertallets og Folkets Ret, der kræntes ved det, der forlanges fra den høie Regjeringens Side og hele dens Politik, saa er det, jeg kan næsten sige, fra et ganske doctrinært konservativt Standpunkt, umuligt, at Folkethinget kan bøie sig. Jeg tillægger mig ikke derved nogen Spaadoms-gave eller udtaler Noget, jeg som Medlem af dette Thing ikke er berettiget til at sige. Men jeg kan sige med fuldstændig Sikkerhed: Det vil aldrig lykkes den høie Regjering at sætte det igjennem.

Stke desto mindre, og skjøndt der saaledes er al mulig fornuftig Grund til at slaa det fast: Regjeringen vil ingen Finansloov og vil ingen virkelig alvorlig Forhandling have i Mar, saa er det efter vor Mening dog Thingets Pligt at gjentage det samme Tilbud, det har gjort tidligere, og netop tage den alvorlige, saglige Forhandling op ogsaa paa Finansloven, fordi det maa slaas fast og konstateres navnlig med Hensyn til og med Hensyn paa det Ansvar, der kommer til at hvile paa dem, som virkelig bære Skylden for de Tilstande, vi nu mere og mere lede Landet over i — maa slaas fast, hvor det virkelige Ansvar ligger. Vi kjende jo alle det Argument, der er brugt, i det Mindste med tilsyneladende Held fra den høie Regjeringens og dens Benneres Side, at det er Folkethingets Politik og Folkethingets urimelige Modstand, dets Nægtelse af at ville forhandle eller i alt Fald dets Nægtelse af at ville føre en virkelig Forhandling, dets Forsøg paa en Skinförhandling o. s. v., som havde gjort det nødvendigt for Regjeringen at gaa den Vej, den er gaaet, at det ikke var muligt at komme ind i lovlige Tilstande, fordi Folkethinget ikke vilde forhandle. Det ligger jo saa kort til-